

DONGÓ

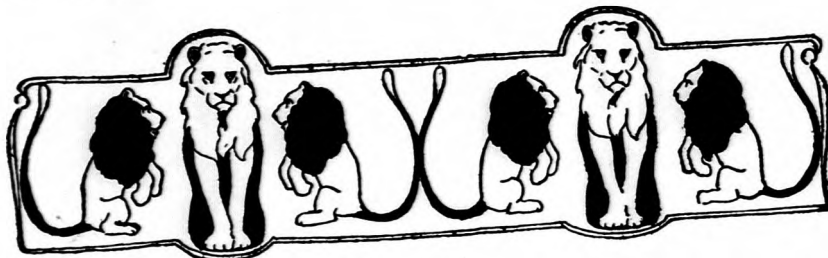
A Garabonciás

XIII. év. 16. szám 1915 augusztus 15. Cleveland, O.

Nyári gyönyörűség.

- Merrefelé, Dongó sógor ?
- Megyek gombáért, mert nehéz az élet.

Szálló-igék.

Mindenkit megtanított, mint a keyservillei bodi.

Kitör a "virtus" sok magyarból, különösen, ha egy kicsit beszédett a mérgeből. Az egyik keyservillei szálloda szalonjában mulatozó bodiból is kikiváncszolt a "virtus", mert a szalon vendégeit kidobással fenyegette. A szalonnas megsokalta a bodi virtuskodását, hát szépen kitétte a szűrét az utcára. De nem azért bodi a bodi, hogy ő abba belenyugodjon. Az utcáról elkerült az udvarba, ott besurrant ismét a szalomba s elcsente a piszkavasat. Azzal kiállt a szalon elé az utcára s ismét ordítani kezdett, hogy senki se közeledjék feleje, mert ő mindenkit megtanított. Egy ángliusz, úgy látszik nem értette meg a bodi szavát, hát nem is ijedt meg a piszkavastól, hanem a bodi háta mögé ment s hátulról úgy "bokscolta" mellbe, hogy a piszkavas kiesett a kezéből, a bodi pedig hasravágódott s az orrával turta a poros anyaföldet. Azóta, ha valaki nagyon legénykedik s pórul jár, rámondják, hogy mindenkit megtanított, mint a keyservillei bodi.

Szeretik, mint a new brunswicki burdost.

Vasárnap reggel parádéba vágta magát a new brunswicki bodi, hogy elmegy az egyetbe tagsági díjat fizetni. Már az öltözködés közben beszédett a jóból s amikor egy "szalonn" mellett elment, éppen nem állhatta meg, hogy be ne kukkantson oda, mint Bolond Istók Debrecenbe. Az egyetbe menésből természetesen nem lett semmi, hanem amikor a bodi hazakerült, kötötte az ebet a karához, hogy ő azonnal "muffol", mert ő jobb kiszolgáláshoz van

hozzászokva. Állta is a szavát a bodi, mert még aznap elmuffolt a háztól. Ezután élte világát, a míg pár dollárnyi vagyona tartott. Amikor elfogyott a pénze, nősülésre gondolt, de mindenhol kikoszarozták, mert tudták, hogy eddig egy néger asszony tilos kertjébe járt, ami sok pénzébe került a bodinak. Akárhová "muffolt" ezután a bodi, nem tartották soká cívakodó természeté miatt s minden két-három napban kilakoltatták a "burdból". De a bodi mégis azzal dicsekedett, hogy milyen borzasztóan szeretik őt, s azért "muffol" olyan sokat, mert egyik miszisz a másik után csalja el a "burdból". Most, ha valakinek gyakran kell a lakását változtatni, ráolvassák a fenti mondást.

Szépen énekel, mint a gömöri bodi.

Sok sört, meg mérgezt "orde-roztak" a "miller plézi" bodik, merthogy a munka jól megy s majd fölveti őket a sok dollár. — Mikor megérkezett a sok ital, a bodik azonnal hozzáfogtak az iváshoz s abba sem hagyták, a míg csak egy csepp sörük és mérgesük volt. Tartott pedig ez a muri pénteken estétől hétfőn reggelig. Hogy a bodik nem voltak a legjózanabb állapotban, az elképzelhető. Mulatozás közben, az egyik bodi azt ajánlotta, hogy mindenki énekeljen egy szép hazai nótát. Ment is a nóta szépen sorjába, egyik szebben, mint a másik. Csupán egyik bodi kicsinyelte le a többieket, hogy majd ő megmutatja, hogyan kell énekelni, merthogy ő gömöri bodi. Végre rákerült a sor, de alaposan kinevették, mert a bodi le-térdelt a padlóra s úgy énekelte, hogy "szeretnék szántani." Ha

most valaki nagyon dicsekszik a tudományával, ráfogják, hogy szépen énekel, mint a gömöri bodi.

Mustárt evett, mint a franklini bodi.

Nagyon szerette a mérgezt a franklini miszisz és be is szedgetett belőle alaposan. Egy este feltárolta a vacsorát a bodiknak. A hus meglehetősen zsiros volt, hát az egyik bodi mustárt kért hozzá. A miszisz, aki már meglehetősen kaptos volt, előkapott a szoknyája ráncai közül egy üveget s odavágta az asztalra, hogy itt van a mustár. Nézte a bodi az üveget, de nagyon fehérnek és nagyon folyékonynak találta a tartalmát. Kivette az üveg dugóját, megkóstolta az itait, hát úgy találta, hogy "viszki." De a miszisz csak erőlködött, hogy az mustár, de talán mérgezzé vált. Persze a bodik hatalmas hahotába törtek ki. Haragos lett erre a miszisz, kapta a "viszkis batlit" s úgy vágta a mustárt követelő bodi fejéhez, hogy az két napig borogatta a daganatot. Most ha valaki okvetetlenkedik és pórul jár, ráolvassák a fenti mondást.

Matematika.

— Mondd, Móric, ha egy mázsa buza három korona, a hajó hosszúsága száz méter, a szélessége harminc méter, a fő árboc magassága husz méter, hány éves a hajó másodkapitánya?

— Ez egy képtelen föladat.

— Helyes, fiam! Te mindjárt rájöttél, hogy ebben a feladatban nincsenek a számtani művelet alapjául szolgáló egynemű egységek.

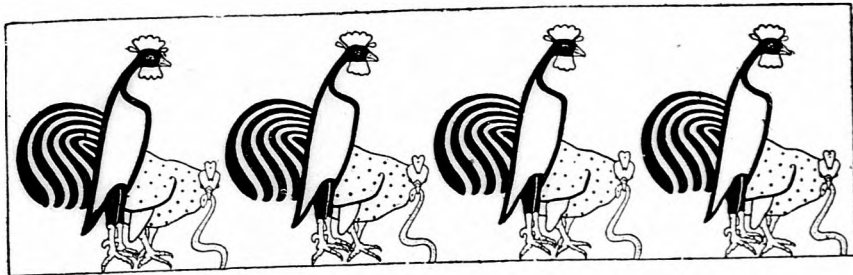
— Nem az a baj, tanár ur.

— Hát micsoda?

— Hol kapok egy métermázsa buzát három koronáért?

Magyarom!

Büzbombákkal köszöntsenek téged, ha le nem szurod a betegeket a Dongóért!

Vidéki krónika.

Önmagukra ismertek.

A tréfa, a guny, sőt a legártatlanabb viccek legtöbbje a közélet eseményeiből került az élelapokba. Célja az emberi gyengeségeket ostorozni, de úgy, hogy egyben javító hatással legyen azokra, akik a tréfát önmagukra találónak érzik. Nemrégiben tettük szóvá a hastingsi bodik viselt dolgait, amik egyesek ferdeségeit, de semmiesetre sem erkölcsi romlottságát tükrözik vissza. Erre a tréfánkra most az egyik olvasónk érdekes levélben ad feleletet. — Nagyban tanácskoztak a hastingsi bodik, hogy ki lehet az, aki őket kidongatta a Dongóban. Az egyik bodi, aki máskülönben a Dongót csak úgy olvassa, ha valamelyik előfizetőtől ellophatja, borzasztóan találva érezte magát. Összehívta a boditársakat, hogy mitévők legyenek, mert a Dongó Clevelandban is értesül az ő viselt dolgaikról. Egyhangulag elhatározták, hogy beperelik azt, aki a hirt a Dongónak beküldötte. Nosza, szaladtak az "ágenshöz", hogy ők azonnal el akarják fogatni a tettest. Előkerítettek egy Dongót s bemutatták a "tiket ágensnek." — Kérdi az ügynök, hogy kit akarnak elfogatni, amikor nincs megírva, hogy ki küldötte be a hirt a Dongónak? A bodik újból tanácskoztak, hogy ők nem hagyják magukat, még ha az utolsó "pennijüket" is reáldozzák. Megparancsolták az "ágensnek", hogy fogassa el az öreg Dongót. Az ügynöknek azonban volt esze, hogy kinevette a bodikat, mert hiszen a hírben nem volt becsületsértés, de meg — kérdezte az "ágens", — hát honnan tudják, hogy magukról szól a nóta. Hiszen a tréfás hírben nincsenek nevek említve?

Az mindegy, — mondja a potyáolvasó, miközben nem éppen templomba való baka imádságot bocsájtott szélnek, ha nincs is név kitéve, de úgy van megírva, hogy azok a bodik csak mi lehetünk és senkinek semmi köze hozzá, hogy tartozom a szalonosnak a mérges árával. Az "ágens" természetesen nem vállalta az ügyet, mire a bodik morogva eltávoztak.

Kellemes mulatság.

Nagy murit csaptak a west-homesteadi bodik a miszter házában. Folyt a sör, meg a mérges, mint az utca árkában a víz zápor után, a bodik pedig úgy forogtak a csárdásban, mintha maszlaggal fűszerezték volna a vacsorájukat. A miszisz is úgy pergett a szűk szobában, akár az orsó, de mert kevés volt a hely és sok a táncos, úgy agyongyomrozták egymást, hogy egyik az ágynak, a másik pedig az asztalnak esett. A miszisz is gyakran belekerült a csapdába, úgy, hogy alig tudott kikeményezni a tömegből. Oda is kiáltott a miszternek, hogy csináljon rendet, ha már ő a gazda. De a gazda nem tudott rendet csinálni addig, amíg a bodik a nagy táncban ki nem dültek. Végre is pihenőre tértek, de másnap mind vasárnapolt, mert egyik a hátát, a másik pedig a mellét fájlalta. Az egyik bodi azon kesergett, hogy valósággal papucsosá taposták a lábát, a tyukszeme pedig akkorára dagadt, hogy három borbély két napig gyalulhatja, a míg azt rendbehozzák.

Gombaszedés.

Nagy keresztelőt csaptak a homesteadi magyar cigánymu-

KITÜNŐ AJÁNLAT
Nebo Box fedele ½ centet ér
Egy egész Cupon értéke ½ cent

CASH COUPON
 10 Cigarettes 5c

NEBO CIGARETTES
 COME TO

Hamoru acél-borotva. Türegén 60 Cipunért VAGY doboz fedelért. Még több különféle értékű ajándék tárgy.

Egész Cupon és doboz fedel ugyanazon értékkel bír. Tetszés szerint készpénzre vagy értékes ajándékokra becserezhető.
 (Ezen ajánlat 1915. dec 31-ig érvényes)
 P. Lorillard Co., Inc., New York Est. 1760

szikusok. A mulatság nagyszerűen sikerült, mert hiszen Faraó ivadéka önmaga muzsikált, a vendégségnek pedig nem került pénzébe a mennyei zene. Hogy a keresztelőt méltóan fejezzék be, a cigánycsalád elhatározta, hogy kimegy gombát szedni és felséges tojásos gombát vacsoráznak másnap. A gondolatot tett követte. A dade az egyik rajkóval másnap kiment az erdőbe és teleszedték a magukkal vitt zsákokat jóféle gombával. Hazafelé betértek egy "szalonba", hogy a gomba öröme egy pár pohár mérgest vegyenek be. A zsákok letették a "bár" mellé s az egyik bodi belenézett. Látta, hogy a sok gomba mind mérges; meg is mondta a "dádénak", hogy attól mind megvesznek, mint a kerge birka. A "dádé" azonban letorkolta őt azzal, hogy mit ért a paraszt a jóféle gombához. Hazavitték a cigányok a gombát s még aznap meg is főzték. Jóízűen elfogyasztották, de egy félóra múlva már orvost kellett hívni hozzájuk, a kinek két órai munkájába került a sok bolondgombát hánytatóval ártalmatlanná tenni.

MUFFOL MISKA főburdos vélekedései.

No, ijjen nyarat se láttam mi-jóta két lábon járok. Eső meg eső, oszt mindég csak eső. Más-kor egyik pithyik a másik után gyütt, oszt egész fájntos vót a bokrok alatt a libacombokat meg a csirkemejjeket kiszedegetni a kosárbul, rá meg frissen csapolt sört inaya, de most fuccs min-dennek. Igaz, hogy gomba akad na bőven, de hát a miszisz nem igen akar gombázni, mer aszon-di nagy a sár, hát sáros lesz a szoknya. Így oszt otthun kéne ülni, ha a miszter nem ülné ot-hun. De mer a miszter otthun lógati a fejét, hát én csak a muli pikcsék előtt nézegetem a képeket. Jesszeri!

A veszt homsztádi miszter meg igen abajgatta a misziszt, hogy aszondi hozasson egy kis mér-gest, mer akkor segít neki surol-ni a vacsora után. A miszisz nagysokára hozatott is mér-gest, de a miszter sokat bevett belü-le oszt sehogy se ment neki a surolás. A miszisz erre mér-ges lett oszt kiesencsolta a misztert egy bodival, merhogy az lyob-ban mozgott a surolásnál.

Egy háznál meg nagy murit csaptak oszt lyárták a csárdást cefetül. Forgott a miszisz, akár-esak az orsó. De hát minden mu-laccságban kell egy kis eriszd a hajamatnak lenni, hát itt is vót. A bodik összehorgoltak oszt meg-gyomroszták egymást, de még a misziszt is. A miszisz ugyan ki-jabált a miszterre, hogy csináj-jon rendet, mer ő vóna a gazda, csakhogy a miszter ki se mert

gyünni a szögletbül. Mikor oszt lyól kigyomroszták egymást, hát lefeküttek a mulatók. Oszt a brekfesztnél sok vót a kékszem, a miszisznek meg igen fályt a gyomra. Hát szóval lyó néha ekkis házi mulaccság.

De nem is szavazok mán töb-bet, mer kisütött a nap oszt aszonta a misziszem, hogy kime-gyünk gombázni. Hát mondok eszt a cseneset el nem szalajtom. Mer hát igaz, hogy némejjik gombátul a falra is mászhat a zember, de a misziszem igen vi-gasztal, hogy minden gomba lyó gomba, csak a zember goromba. No hát mondok én nem leszek igen goromba. Ezér oszt nyakon vágott a miszisz, de nem harag-bul.

Naivság.

A menyasszony apja (a leendő vejéhez): Harmincezer korona adóssága van magának? Ejnye, ejnye! Akkor mi marad a hozományból?

A vőlegény: Nem is tudtam, hogy ki akarják fizetni az adós-ságokat!

A szállóban.

— Amit ön művelt, uram, az egyszerűen szemtelenség! Hatá-rozottan állítom, hogy ön a kulcs-lyukon bekandikált a szobámba.

— De asszonyom! Ez a fog-lalkozásomhoz tartozik!

— Mivel foglalkozik?

— Fölfedező vagyok!

Kényelem

Nyári időben vajmi nehéz dolog a háziasszonyokra nézve, hogy meg-szabaduljanak a nagy melegtől.

A megoldás — a mi a konyhát illeti — a természetes gázban van.

A természetes gáz ugyanis RÖGTÖ-NI SZOLGÁLATOT AD és nem MELEGITI föl a konyhát úgy, mint egyéb fűtőanyag.

THE EAST OHIO GAS COMPANY

Superior Ave., Opposite Hollenden Hotel
Cleveland, Ohio

Main 4866

"New Business" Dept.—Central 902

Rájdó'ni ment, mint a franklini bodi.

Nagyon szeretett "bájciklizni" a franklini bodi. Egy izben rettenetes szélvihar volt Franklinban. Dörgött az ég, egyik villám a másik után cikázott, az eső meg úgy zuhogott, mintha dézsából öntötték volna. A "bájciklizni" szerető bodi kijelentette, hogy ő az eső dacára is kimegy egy "rájdra". Hiába intette őt a többi bodi, ő rá se rántott a sok beszédre. Kinyitotta az ernyőjét, felkapott a kétkerekű paripára és kikerekezett az utcára. Nem mesze haladt még, amikor egy hatalmas villám hasította keresztül a levegőt s akkorát dörgött utána az ég, mintha száz negyvenkettes ágyut sütöttek volna el egyszerre. A bodi úgy megijedt, hogy hamarosan megfordította a kereket és a legnagyobb gyorsasággal hajtott hazafelé. E közben a szél kiforgatta az ernyőjét is és egy hatalmas rántással még a nyelet is kicsavarta a kezéből. A bodi természetesen bőrig ázott, a mig hazaért s olyan sápadt volt a félelemtől, akárcsak egy viaszbáb. Azóta, ha valaki nagyon megázik, ráolvassák a fenti mondást.

Szeget-szeggel.

Utazó (egy üzlettulajdonoshoz, aki gorombaságáról volt nevezetes): Engedje meg, hogy megrendelést gyűjtsek a Schlesinger és Weiss cég számára.

Kereskedő: Nincs a maga cégjének tisztességesebb utazója?

Utazó: De van, csak hogy az tisztességesebb üzletembereket keres fel.

A török jobbszárny.

Német tiszték mulattak a napokban magyarokkal a fővárosban. Harcedzett, leburnult arcu, kemény fiúk.

— Hová mennek most az urak? — kérdezték tőlük.

— Hja, azt az istenen kívül csak a császárunk tudja. Előbb előőrsök voltunk a belga harcterén, azután utóvéd Flandriában, majd tartalék a Vogézekben. Oroszországban fedeztük a Hindenburg felvonulását, a Kárpátokban megfigyelő különítmény voltunk, Galiciában centrum. Szerbiában leszünk támadók. Olaszországban osztrák-magyar jobbszárny és nincs isten az égben, ha anélkül fejezik be a háborút, hogy török balszárny lennénk a Kaukázusban...

Első gondolat.

Egy mama belép egy üzletbe, hogy gyermekocsit vásároljon. Mutatnak neki egy egészen új fajtát, amely lilaszínű. Szinte megbotránkozva kiált fel az asszony:

— Már hogy is lehet az embernek lilaszínt kínálni? Hiszen az öregit!

Kedves hasonlat.

Egy sebesült katona visszatért a harcterről családjához és beszélt a háború borzalmairól. Amikor a gránátok és srappellek röpkegtek a levegőben, beszélte a sebesült vitéz, éppen olyan érzés fogott el, mint amikor a Mariska a vőlegényével négykezest zongorázott és ti énekeltek hozzá.

A szokás hatalma.

— Megszokta már férjed ismét az itthoni életet?

— Ugy félig-meddig. Ásott magának a kertben egy lövészárkot s egész nap abban fekszik.

Kis tévedés.

Debrecenben a csapatkórházba beállit egy bekötött fejű vörösördög. A pólya egy kis helyén már átütött a szivárgó vér.

Bevezetik a műtőbe, hol egy szanitéc, vigyázva, lassan szedi le az ideiglenes kötést. A törzsorvos is készül a műtéhoz, felgyürt ingujjal áll a mosdó előtt s buzgón keféli szublimátos vízzel a kezét, körmeit.

Ezalatt kikérdezi a legényt a sebesülése körülményeiről. A huszár szép, lassu, tagolt beszéddel előadja, hogy csutakolta a főhadnagy ur lovát, de a bestia egy észrevétlen pillanatban homlokra rugta úgy, hogy menten hanyatt vágódott.

Az orvos kíváncsi lévén, hogy kisebb agyrázkódást nem kapott-e a legény, néhány kérdést intéz hozzá:

— Hát mondd csak fiam, nem hánytál?

— Jelentem alássan nem — felel a legény.

— Az eszméletedet nem vesztetted el?

A huszár bámul, látszik, hogy nem érti a kérdést, a kezével végig tapogat a zsebjein, mindent a helyén talál, a dohányzacskót, bicskát, bajuszpedrőt, — mire kivágja:

— Törzsorvos urnak alássan jelentem, nem vesztettem el semmit.

Két jó feleség.

Az egyik asszony: A férjemneg tegnap volt a nevenapja. — Hogy ebből az alkalomból meglepjem valamivel, hát küldtem neki egy képeslevelező lapot, a mely azt a vendéglőt ábrázolja, ahová mindig annyira szeretne elmenni.

A második asszony: Az én uramnak a mult héten volt a születésnapja és ajándékba megcsináltattam neki a lakáskulcsot csokoládéből.

Semleges.

Vevő: Ez a kutya úgy látszik, angol faj.

Kereskedő: Egészen bátran megveheti uraságod, mert ez a kutya tökéletesen semleges.

VETERÁN PESTA

régi amerikai és Zöldfüvű Marci.

No Marcink, hát nemsokára nagy üdnepe lesz, még pedig áugusztus 20-án, merhogy akkor van a nevem napja, meg osztég István kiráj is akkor van, hát mindenféleképp üdnepe lesz. Oszt hogy sok itt a zisztvány meg a Pesta, hát mondom lesz elég enivaló meg italozás. De hát dukál is, mer hiszen ugy szép a magyar, ha iszik.

Oszt mán egy katuja bajuszpedrót is vettem, merhogy a nevem naptyára órajtosan ki akarok ötözködni, hát hegyesre kihuzom a bajuszomat. A Marcink meg igen keféli a zókontris belecset, akibe az a jó, hogy mán semmi se láccik meg rajta a sok zsirfót miján. Hát szóval maly csak kihuzzuk magunkat, oszt most mán csak az marad hátra, hogy a szalonyos Estványok is redibe legyenek, osztég ne spórójjanak a szkunerekkel, mer mija Varsót bevették, hát egyebet se teszek, mind iszom az áldomást. De még nagyobb iszok maly akkor, ha a talihányon is lyól végigvernek, mer nem szeretem ugyan, ha a zemberek ölik egymást, de a za cudar makaronyis talihány igen rászógált egy leckére.

A temperencek addig okoskottak ebbe a zországba, hogy most mindég esik a zeső. Sirnak is a temperencek, hogy aszondi drága lesz a zélet. De mondom nekik ugy se baly mer ők vizen is megélnék. Aki vizet prédikál, hát igyon vizet.

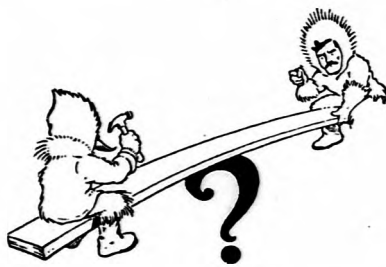
Oszt Csikógégába meg nagy békét akarnak csinányi, de hát nem sok lesz abbul, mer minek ott békéltetni, ahol nincs háboru.

Ha meg tudnák stappolni, hogy ne vigyenek innen municijót, hát az egész más vóna, de azt mán nem lehet megtenni, merhogy még a prezedent is azt iratta levebe a magyar kirájnak, hogy nem lehet, hát nem lehet. Merhogy kell a pénz. Hát nekem is kéne egy kis pénzmag, mer pénz nélkül se becsület, se semmi.

A municijót meg itt kéne tartani, mer mahónap verekedni kell a mekcikánusokkal meg a japányokkal, akik mán megmutatták a muszkán, hogy fene lyól tudnak verekedni. No meg azutég kösztünk is elkélne egy kis municijó, mer ugyan óbégattyuk, hogy így meg amugy szeressük egymást, de azért csak ugy szeressük, mind a kecske a kést.

Nem csuda, hogy a háborus időbe nagy keleti van a kémnek, akít magyarul picinek hinak, hát bizony kösztünk is megakadnak ijjen piclik, akik megfojtának a másikat egy kanál vízbe. De hát nem is csuda, mer aszondi, hogy fejtül büzlik a hal, oszt nálunk a nagyfejűjek ugy acsarkodnak egymásra, akárcsak a zéhes farkasok.

Hát cudar világ biz ez oszt a za legnagyobb bolond, aki becsületes, mer a becsülettel még kőduni se lehet. Oszt decól!

A lövészárokból.

— Háborus étlap. —

Reggeli: Két muszka.

Ebéd: Angol roast beef, francia salátával.

Vacsora: Szerb gulyás rizszel.

Földikém!

A muszkákkal kelljen lépést tartanod, ha potyán elkivánod a Dongót!

Kés nélkül is megszabadul a gyomor bajoktól,

aki gyomra rendbentartásáról, vére tisztántartásáról minden áron gondoskodik. A vakbélgyulladás vagy amerikai-magyarul penniszájdesz, valamint számos más veszedelmes gyomor baj mind annak a következménye, hogy a gyomor rendetlenül működött s a vér a tisztátalanságotól nem keringhetett szabályosan az erekben.

AKI

PARTOLA
AZ ORVOS
CUKORKA ALAKBAN

GYOMOR ÉS VÉRTISZTÍTÓ GYÓGYCUKORKÁT használ

annak nem kell rettegni sem vakbélgyulladástól, sem egyéb veszedelmes gyomor- és bélbajtól, mert a Partola állandóan rendben tartja az emésztő szerveket és tisztogatja a vért.

HASZNÁLJON ÖN IS IDEJÉBEN,

ha egészségét ugy a maga, mint szeretői érdekében becsüli valamire. Ezer meg ezer példát találunk az életben, ami mind ennek a szükségességét bizonyítja.

Egy nagy doboz Partolát akár ide, akár az óhazába egy dollárért küld a feltaláló:

PARTOS PATIKA

160 SECOND AVENUE

New York, N. Y.

FIGYELEM: A Partos Patikának utazó ügynöke nincs.

Levél a harctérről.

“Egy nap a háboruban”,
“Hogyan él egy hős a
háboruban.”

—o—

A hős este lefekszik. A lefekvés igen egyszerűen történik és korántsem olyan komplikált, mint otthon, minthogy a hősnek nem kell levetkőznie, nem kell a lapot elolvasnia és nem kell lefekvés előtt megmosakodnia. A hős tehát egész egyszerűen lefekszik ma a szabad ég alatt, holnap egy istállóban, holnapután egy csűrben, azután egy palotában, azután egy parasztházban, azután egy pincében, azután egy padláson, azután egy Deckungban, azután egy erdőben, azután egy mezőben, szóval a legeslegkülönbözőbb helyeken. A hős alszik. Reggel 4 órakor, 3 órakor, 5 órakor, 2 órakor fölébresztik és a hős egészen egyszerűen talpra áll. Ez sem olyan komplikált, mint otthon. Nem kell felöltöznie, minthogy le sem vetkőzött, nem kell megmosakodnia, minthogy nincs hol, nem kell a reggeliért kiáltoznia, egyszerűen csak fölkel és a csajkájával és saját uri lábaival a Fahrkühéhez megy, ahol a szakácestől kap körülbelül háromnegyed liter meleg kávé. A kávé meleg, de nem tejes. Egyszerű fekete kávé és kon-serv révén készül. Nem valami jó, de annál rosszabb. Ez a kávé arról nevezetes, hogy nem jó ebéd vagy vacsora után ivódik, hanem vacsora helyett és ebéd előtt és a hősnek nincs joga pikoló-feketét, vagy kapucinert követelnie és nem jár hozzá főpincér vagy egy szivarszipkával. A hős megreggelizi a háromnegyed liter fekete kávé komiszke-nyérrel és ami a fő, igen kitűnő étvágygal. Azután elmosa a csajkáját, ami úgy történik, hogy

a csajka fenekén maradt kávé háromszor-négyszer, úgy jobbról-balra, vagy balról-jobbra, erőteljesen megforgatja és kiönti. A kanalat pedig visszadugja a csizmaszár mellé, ahol előbb is tartózkodott. A hős ezután a dolga után megy. Ez a dolog pedig annyira változatos, hogy helyszüke miatt hozzá sem kezdek a leírásához. Ugy 12 óra és 5 óra között van az ebéd. Ez már azután változatos. Ma pld. leves-hus levestel, holnap leves-leves-hussal, holnapután husleves-leves-hussal, azután levestel-husleves-sel, esetleg rizs, vagy borsó, vagy bob, esetleg bab, borsó, vagy rizs, stb., stb. Menázi után ismét dolga után megy a hős. Ha gyalogos, akkor vagy gyalogol, vagy harcol, vagy nem gyalogol és nem harcol, ha lovas, akkor lovagol, vagy harcol, vagy lovat pucóval, vagy nem lovagol, nem harcol, de lovat azért örökké pucóval. Ha tüzér, akkor harcol, vagy lovat pucol, esetleg nem harcol, de a lovat örökké pucolni kell. Minden munka gyorsan, gondolkodás nélkül, pontosan megy. Nincs huzavona, nincs bizottság, albizottság és alalbizottság, meg vállalkozó, mint a városnál, mégis megy minden, mint a karika-csapás. Az oroszok például fölégettek egy hidat, nem lehet a folyócskán keresztül menni. A sappeurhadnagy galoppban lovagol a tábornokhoz délelőtt 11 órakor. A tábornok csak annyit kérdez a hadnagytól, hogy mikorra lesz kész a hid, a hadnagy csak azt feleli, hogy délután 3 órakor. És délután háromnegyed 3 órakor már fix und fertig az egész nyalya. Emlékszem, hogy nálunk egy ilyen hidügy nem ilyen egyszerű. A gazdasági tanácsos elő-

terjeszti a tanácsnak, a tanács ja vasolja a képviselőtestületnek, a képviselőtestület kiküld egy bizottságot, a bizottság egy albizottságot, az albizottság egy alalbizottságot. Az alalbizottság megvizsgálja az ügyet, bejelenti az albizottságnak, az albizottság a bizottságnak, ez jelentést tesz a képviselőtestületnek, a képviselőtestület nem helyesli az ügyet és ismét kiküld egy bizottságot és így tovább. A hid még ma sem készült el. Ez azonban nem tartozik az ügghöz. Ott kell folytatnom, hogy a hős este megint megiszik háromnegyed liter kávé-t és lefekszik. Kilenc hónap alatt cirka 5 hektoliter kávé ittam már meg. Ez egy normális nap a hős életéből. Ilyen normális nap azonban annyira kevés van, hogy inkább abnormális napnak lenne nevezhető. Van nap, mikor nincs mit enni, van nap, mikor nem lehet aludni, van nap, amikor sem enni, sem aludni nem lehet, de ki az ördög tudná mindezt leírni, számon tartani és megjegyezni.

Dr. FARKAS GÉZA

1958 Genessee St., E. TOLEDO, O.
5000 DOLLAR BIZTOSÍTÉK AZ
ÁLLAMNÁL.

Magyarországi és itteni peres ügyek
gyors és pontos elintézése. Pénzkül-
dés, jogi tanács és hajójegy.
Forduljon hozzá bizalommal.

Hornyák Gyuri híres csaplár.
A csapja már hajnalban jár.
Gyerünk pájtás, igyunk nála.
Mert ő szkunert rak a bárra.
Térjen be, ki arra járna:
Ott talál majd Veteránra.
Címe: 612 FRONT STREET,
a kis "esenesnél". TOLEDO, O.

\$ZEPE\$\$\$

A LEGRÉGIBB MAGYAR KÖZ-
JEGYZŐI PÉNZKÜLDŐ ÉS HAJÓ-
JEGY IRODA OHIO ÁLLAMBAN.

Legbiztosabb pénzküldő és hajó-
jegy iroda Amerikában. — Hazai
ügyek pontos és szakszerű elinté-
zése. — Honfitársak minden ügy-
ben forduljanak hozzá. Címe: JOS.
L. SZEPESSY, 9117 BUCKEYE RD.,
CLEVELAND, OHIO.

DONGÓ

Megjelenik havonta kétszer.
Szerkesztő: KEMÉNY GYÖRGY.
Rajzoló: KEMÉNY JÁNOS.

Előfizetési ár:
Amerikában egy évre \$2.00
Magyarországra " " \$2.50
10618 Earle Ave., CLEVELAND, O.
Egyes szám ára 10 cent.

DONGÓ

MUNGARIAN COMIC PAPER PUBLISHED
SEMIMONTHLY.

Editor: GEORGE KEMÉNY.

Entered at the Cleveland, O., Post Office as
Second Class Mail Matter
February 15th — 1903 under the act of
March 3, 1879.

VIGYÁZÓ JÁNOS MEGFIGYELÉSEI.

„Magyarországról, szegény hazánkról, ne feledkezzél meg”...

Igy énekelték ezt augusztus 15-én és pedig úgy Magyarországon, mint Amerikában. Főharsant az imádság házaiban az ősrégi ének, könyezve imádkoztak a honi földön és a messzi távolban a magyarok. És ha valamikor, úgy most volt és van elegendő ok a buzgó imádkozásra, s ezzel egyetemben a cselekvésre; mert a magyar haza veszedelmében a cselekedet a legszébb imádság.

A varsói fényes győzelem után az óhajtvá óhajtott békéről beszéltek az egész világon. Mindenki óhajtaná a békét, csak a ravasz Anglia fél tőle; mert nagyon jól tudja, hogy a német-magyar-osztrák sikerek után nem ő diktálná a békefeltételeket. Ezt pedig nem szeretné Anglia; mert a rövidebbet huzná s Németország kerekednék felül. Ettől pedig úgy fél Anglia, mint az ördög a tömjénfüsttől.

Az oroszok letörték. Egy darabig tarthatják még magukat, de teljesen biztos, hogy Anglia többé nem számíthat az oroszok segítségére abban a mértékben, amint számított a háboru elején, Anglia ugyanis azt gondolta, hogy a rengeteg muszka hadsereg végiggázol az ellenségen, s akkor az angol diplomácia diktálja majd a békefeltételeket, ő csinálja meg Európa térképét s a tengereken még korlátlanabban kalózkodhat. Ez a terv azonban csődöt mondott a muszka vereségekkel s most az angol róka a Balkán-államokat uszítja s ígéri nekik füt-fáf csak azért, hogy az ő érdekében vigyék népüket a vágóhídra.

Az angol kapzsiságnak Belgiumon kívül az agyongyötört Szerbia issza meg a levét; mert hiszen Szerbiának kell áldozatokat hoznia, hogy a szomszédok beleegyesüljenek az üzletbe. A szerb nemzetnek nem tetszik a vásár különösen azért, mert a bolgárok sokat követelnek. Az angol diplomaták most erősen szorongatják a szerbeket és erősen ígéretik nekik, hogy a békekötésnél megvédik a szerb érdekeket. Ennél fényesebben még soha sem mutatkozott a mesebeli róka és a holló példája.

A háboru elején azt jóslgatták, hogy a pénz dönti majd el a háboru sorsát, vagyis az a nemzet győz majd végeredményben, amely tovább bírja pénzzel. Eddigélé szinte megszámlálhatatlan milliárdokba került a retentő mérkőzés. Anglia pénzelte az oroszot, a belgát, a szerbet és az olaszt, azonkívül pedig pénzt ígéret a balkán népeknek is, ha belekeverednek a háboruba és pedig az ő oldalán. Így tehát Anglia ugyancsak kiürítette zsebeit, de itt van Amerika, ahol a munició fejében elszedik a kapzsi tőkésék Angliától a pénzt és azután kölcsönként visszaadják Angliának.

Legutóbb megint arról van szó, hogy amerikai tőkésék 500 millió dollárnyi kölcsönt adnak Angliának. A semleges ország

tehát minden erővel azon van, hogy tovább nyujtsa az embergyilkoló háborut, amely neki rendkívüli anyagi hasznot hajt. Pusztuljon el az egész Európa, csak üzletet lehessen csinálni, busás haszon mellett, a lemészárolt emberek bőrére. De hát ki törődik étellel meg egyébbel ebben az utálatos világban, ahol a pénzen kívül minden egyéb hasz-talanul ugat.

Mindazonáltal az Egyesült Államokban is kezdenek kinyilni a szemek. Az országot uraló tőkésék a lapok révén megfertőztették ugyan a közvéleményt és azt a hitet keltették, mintha Németország lenne oka minden bajnak, s csakis a németek letörésével lehetne boldog a nagyvilág. Csakhogy Anglia nagyon megmutogatta a foga fehérét s bebizonyosodott nem egyszer, hogy Anglia visszaél tengeri hatalmával és nemcsak Németországnak, de a semleges és barátságos Egyesült Államoknak is diktálni akar a tengeren.

Ebből kifolyólag néhány tisztán látó amerikai ujság rámutatott arra, hogy az Egyesült Államoknak nem Németországtól, de Angliától kell tartania a tengeri uralom miatt. Az egyesült Államoknak eddigélé csak Angliáival volt baja s ezután is csak Angliával kerülhet szembe. Legalább is különös, hogy ilyen körülmények között mindenáron Angliát segítik innen, azt az Angliát, amely esetleges győzelem után sokkalta korlátlanabb ur lesz a világ tengereken, mint volt ezelőtt.

De hát a háboru pokol, s minél nagyobb kamatra dolgoznak az ördögök, akiknél mindenek fölötte való a — pénz.

A DONGÓ POSTÁJA.

Többeknek. Az öreg Dongó köszöni a gratulációkat. A kilencedik kis Dongó a körülményekhez képest jól érzi magát, s nagy szerencse, hogy még nincs szüksége ködmönre és cipőre; mert ha lenne, akkor is meztláb járhatna.

V. S. Muffol Miska gondjaira bízunk.

T. G. Kivánságát teljesítettük. Mi van ott a betegekkel?

D. S. Kidongtuk. Máskor is szívesen látjuk.

W. S. A küldött dolgokat megfiksoltuk, a kért lapokat elküldtük.

B. Á. Szerencse, hogy legálább vice akad ott, mert betegek nem igen akadnak.

V. M. Köszönjük, erre kutya idő jár. De hát az időt ugye se lehet megenni.

B. N. Az ötven garas megjött, a vicek pedig jönnek a Dongóban.

Hátralékosok. Maholnap itt van a gyümölcsérlelő ős, jó lesz tehát beküldeni azokat a régen dugdosott betegeket; mert a Dongóra is nagyon ráférne egy kis szüret.

Rigó. Kidongtuk, amint láthatja.

Több dolgról máskor szólnunk.

Hálátlanság.

A férj: Mondtam már, hogy az idén nem fogsz fürdőhelyre utazni. És...

Feleség: Ugy, hát ez a hála, amiért egész esztendőn át egészséges voltam?

SZENT ISTVÁNKOR.

—o—
 "Ah, hol vagy magyarok tündöklő csillaga?!" mondja a régi ének. A Dongó is elmondhatja ezt; mert a csillagok nem igen ragyognak rá "betegek képeben. A hátralékosok ugyanis azt hiszik, hogy a negyven napos esőből is megélhet a Dongó. Az eső nyomán pedig csak gomba terem, amit sokszor nem tanácsos megenni; mert ugyanis bolond ez az élet, a gombától pedig még jobban megbolondulhat. Jó lesz tehát berukkoltatni a betegeket a Dongóhoz!"

—o—
Ne hajolj ki!

Foglyokat kísért a huszárkaplár s egy nagyobb állomáson le akarta fényképezni őket egy amatőr fényképész.

Mikor megtörtént a felvétel, egy orosz nagyon ki talált hajolni, hogy jobban láthassa a fényképezőgépet, amely olyan ismeretlen volt előtte!

— Ne hajolj ki annyira — kiált rá a káplár — mert ugye poszfotograféozlak, hogy kiesel a masinából képestül!

Vilmos császár keze.

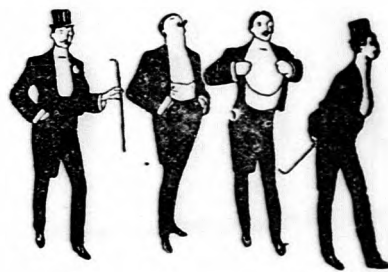
—o—
 Egy galíciai városkát megszállva tartó huszárság tisztjei, holtra fáradva ültek az ebédnél.

A társaság egyszerre csak megütközve veszi észre, hogy az egyik tiszt a csibecombot kezében tartva eszi. A tiszt látja a társaság megütközését, de eleinte nem tudja mire vélni, végre rájön s felkiált:

— A táborban Vilmos császár is kézbe veszi a csibecombot, ugye eszi!

Mire M. főhadnagy csendesesen megszólal:

— Tudod fiam, én sem bánám, ha Vilmos császár kezéből ennéd a csirkecombot!

RIZSÁK JÁNOS

PÉNZSZÁLLITÓ,
KÖZJEGYZŐ ÉS
VÁLTÓ-ÜZLETE

129 SECOND ST.

PASSAIC, N. J.

PÉNZT pontosan és gyorsan küld az ó-hazába. — HAJÓJEGYERET Európába és Európából Amerikába az összes hajókra elad. — MINDENMÉRT OKIRATOKAT szabályszerűen kiállít és konzultációs hitelesített. — UTBAIGAZÍTÁS, felvilágosítás és tanács INGYEN. Bármilyen reá bízott ügyben pontosan és gyorsan jár el.

AKI VALÓDI MAGYAR BORT AKAR INNI, KÉRJEN

Palugyay J. és Fiai

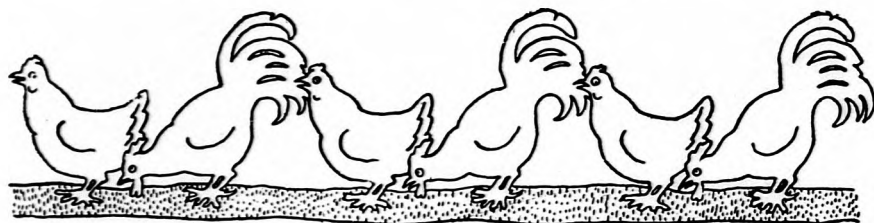
pozsonyi világhírű cég által töltött és csakis eredeti ládákból szállított borokat.

VIDDER EMIL

**40 Ave C.
NEW YORK.**

képviselő.

Egyedüli képviselője a **Salvator forrás** ásványviznek.

VALAHOL NEKEM KÉKSZEMRŐL
MESÉLTEK.

Irta: Szopkó I. Géza.

Himes virágos nekem a járda
S félek, hogy ibolyára lépek
Felhókarcolók közt járva.

Köddel küzdő napsugarat látok...
Mindenütt a Paradicsomkert...
Tán nincs is kétség és átok...

Füstgomoly az égen karikákat ír le
Szétfutó selymes karikákat
S mintha angyalokat vinne.

Nem látok sehol tajtékozó arcot,
Az élet oly sima, oly édes,
Ői, marja a kudarcot.

Néha az egek közel jönnek hozzám
S nem látok, csak orrom hegyéig,
Néha megérintik orcám.

Ilyenkor a világ csupa kékszem...
Ta'an tény, talán képzelődés,
Nem emlékszem, nem emlékszem.

Valahol nekem kékszemről meséltek
Egynéhány kurta szót röviden
S folytatják a mesét a rétek.

Himes virágos nekem a járda,
Himes virágos és veszélyes
Az ég, föld között állva.

MINDEN HOZZÁM ÉRKEZŐ PÉNZKÜLDEMÉNYÉRT

SZAVATOLOK

Pénzküldeményeit juttassa hozzám, mert én azokat

POSTAI UTON

a leggyorsabban, a legpontosabban és a **LEGBIZ-**
TOSABBAN kiutalom az óhazai címzetetteknek.
Otthon **VÁRVA-VÁRJÁK A PÉNZT ÖNTŐL,**
küldjön tehát **ÁLTALAM** és minél gyakrabban.
vót cs. és kir. konzuli ügyvivő

NÉMETH JÁNOS, bankár

457 WASHINGTON ST.

NEW YORK, N. Y.

Városi fiókiroda: 1597 Second Ave., New York.

A KOSZORU.

—o—

A napokban az egyik Homevil-lei bodinak "léafja" volt és többet szedett be a mérgesből, mint amennyit a gyomra megbir, természetesen másnap munkába kellett mennie, de a gyomra nagyon fájt és kérdezett a "bósztól", de a "bósz" nem ült fel a kérelmének, mert látta a bodi szeméről, hogy "jeszterdé drink tumacs." Végre a bodi gondolt egyet: "dinner tájm" kiment a gyárból, nagy sietve tért vissza és jelentette a "bósz"-nak, hogy a "braderlőja" meghalt, amit a "bósz" el is hitt. Ment is a bodi nagy örömmel, hogy a kutya harapást beköthesse a kutya szőrével, utközben eldicsekedett a bodi-
diknak, hogy tuljárt a "bósz" eszén, mert azt mondta, hogy meghalt a sógora és így hazaresztették. Természetesen a hír elterjedt és egyesek a dolgot félre magyarázták, ugyannyira, hogy este bizony nem győzte a szegény fogadni a virasztókat. Tudomást szerzett az esetről az egyik Homestead-i egylet elnöke és szaladt a pénztárnokhoz, az alapszabály értelmében megrendelni a koszorut. El is mentek a virágüzletbe és annak módja szerint az elnök ur "leszpelolta" a virágra kiirandó neveket és meghagyta, hogy másnap tíz órára ott legyen a koszoru a 21-ik Streeten, nehogy valaki azt mondhassa, hogy ők nem sietnek eleget tenni kötelezettségüknek.

Természetesen nagy volt az elnök ur meglepetése másnap reggel, mikor találkozott a gyárban a halottnak hitt, vagyis nyilvánított tagtárssal. Küldte is a fiát azonnal a pénztárnoknéhoz, hogy azonnal rendelje vissza a koszorut, mire a pénztárnokné így felelt: "Hiszen mondtam én este az apádnak, hogy előbb győzdjék meg a halotról és csak azután intézkedjék."

Most aztan, ha valaki hibát követ el, ráolvassák, hogy:

— Ennek is koszorut rendeltek, mint Kondásnak.

A HÁBORU HUMORA.

—o—
Segítség.

Tizenkét fogollyal tért vissza egy Isonzó menti öttagu járőrünk. Vezetőjük — egy tizedes — megteszi jelentését, átadja a foglyokat és "re optime gesta" indul kifelé a zászlóalj-irodából. Az ajtóban megállítja egy hadnagy és mert furcsának találja, megkérdezi, hogy ugyan hogyan is tudtak öten tizenkét foglyot "csinálni."

— Hadnagy urnak jelentem, — felelte a tizedes, — hát úgy történt a dolog, hogy cirkálás közben nagy tulerőre akadtunk. Lehetek az olaszok vagy hatvanan. Ők is észrevettek minket és elkezdtek csunyán lövöldözni. — Mondok a pajtásaimnak, hogy segítség után kellene nézni, mert sokan vannak ellenünk. És, mert csapatbelit nem láttunk sehhol, hát — fogtunk magunknak tizenkét "szövetségést."

Bakafilozófia.

Kecskeméti népfölkelők járják a lengyelországi hegyeket-dombokat és mert sürgős a dolguk, hiszen a muszkát üldözik, bizony lihegnek is a jól megrakott hátizsák alatt. De azért a kicsi, piros cserép makrapipa most se jön ki a szájukból. Csak éppen ritkábban szopogatják és a füst is ritkábban bodorodik belőle.

— Cudar egy ut ez! — mondja az egyik öreg népfölkelő. — Kilóg az ember nyelve, mire fölér a hegyre. Aztán meg ez a "rüsztung" is!

A fiatalabbnak még tréfára is van kedve:

— Verje ki Pista bá' a bagót a pipából, avval is könnyebb lesz!

DONGÓ

A sebesült.

Egyik sebesült újságíró-katonánk írja egy osztrák hadikórházból: A minap kihallgattam két öreg magyar népfölkelő beszédét. Az egyik alighanem budapesti lehetett, mert így beszélt: ...és amikor már két órát feküdtem sebesülten a patakparton, akkor jött a municíós kocsi és elvitt...

— Municíós kocsi? Talán szanitéc-kocsit akartál mondani?

— Nem én. Annyi "geller" volt bennem, hogy municíós kocsin jöttem értem.

A halál oka.

Az egyik felvidéki mellék-kórházban történt meg az alábbi eset.

II. OLDAL.

A kórház könyveit civilek vezetik. B. osztályu népfölkelők, a kik most háromfelé is szakadnak. Otthon is eleget akarnak tenni, ahogy lehet a polgári foglalkozásuknak, jótékonyági intézményeket is istápolnak és azonkívül, mint B. népfölkelők, a kórházi irodát is ellájják.

Egy ilyen agyonhajszolt urral történt meg, hogy a halálozási lajstrom rubrikáit összetévesztette és az orvos nevét lejjebb írta valamivel. Egy rovattal lejjebb. Így: A halál oka: Dr. Steiner Jenő.

Honfitárs!

A varsói hid düljön rád, ha ellopod a más Dongóját!

The Balance favors Rayolight

Vegye tekintetbe egyrészt azt, hogy a szénrel fűtött tüzhely mellett mindég ott áll a fásláda, a hamus vödör, és a szenesláda és vele jár az örökös korom es kellemetlenség.

Vegye tekintetbe másrészt azt, hogy a NEW PERFECTION olajos tüzhely mellett nem áll más mint egy galon Rayolight olaj, s a konyhája is tiszta és hűvös marad.

A NEW PERFECTION tüzhely megvan minden kényelme amit a gázfűtés nyújt. A NEW PERFECTION úgy gyullad mint a gáz, úgy kezelheti mint a gázt, s ugyis főz mint a gáz. Semmi más ez mint a "gáz nyugtotta kényelem kőclaj útján".

A legújabb NEW PERFECTION tüzhely lángmentes sütőre-kessel is fel van szerelve.

THE STANDARD OIL COMPANY (OHIO)

Gas stove comfort with Rayolight oil

Háborus beszélgetések.

Irtta: Péczely József.

Arról esett szó, hogy hát ugyan hát miért is acsarkodnak a muszkák annyira a magyarra.

Az emberek vélekedtek. Ki így, ki úgy. Például Holjártok János így:

— Azér van az, embörök, mer a háborunak éppen olyan a természete, mint az egyes embernek. Ha már birkódzani kő, hát csak egyre az ellenfele dereka felé kapkod, merhogy ott törheti le leghamarább. A kezit, lábát hiába fogja. Annak nincs semmi értelme.

Hát az ilyen szavazatot meg is lehet hallgatni. Meg. Azonban a mi igaz, igaz. Nem sokt ér az ilyen szóbeszéd, ami már abból is kiviláglik, hogy az emberek nem vállalják a magyarázatot.

— Jó, jó... Hiszen...

Aztán megint csak ott veszik föl a fonatot, ahol az előbb elejtették:

— De különösképpen mér' épp az magyarnak?

Ezt bontsd ki böfi?!

— Nem is annyira a magyar embör itt a céltábla, mint inkább a magyar föld!

Ezt Darvas Péter mondja, aki külső országokat járt, rémisztően kitanult okos ember. Van harminc hold földje, négy erdőilletősége és két irtása. Szerzett vagyon. Már ez maga is sokat beszél. Az ilyen embernek még a szemvetése is világosabban magyaráz sok könyvnél. Érdemes hallgatni. Hát hallgatják is az emberek. Most meg éppen, amikor azt a hurt pengeti, amelyik titokban már amugy is ott rezeg mindannyiuk lelke mélyén.

— A föld...

A szemek összevillannak, miközben a fejek fölvetődnek.

— Nini!

Hogy Darvas Péter így a szög fejére talál, öneki magának is ki egyenesedik a dereka.

— Mer embörök, csak egyet tekincsünk föl, azt nevezetesen, hogy hát voltaképpen van-e hát széles e nagy világon a magyar buzatermő alföldi rónának párja?

Valójában ez a fölkérdés nem kíván feleletet, merhogy azt még a bolond is tudja, hogy nincs. Minek itt szálára szedni a szót? Nincs, aztán nincs.

Azonban aki a szót úgy tudja egymáshoz pászoltatni, mint Darvas Péter, hát az még az örök igazság mellé is oda tüzdeli a maga támogató gerendáit.

— Mer embörök, a nagy világi történelöm is mit tanít? Azt, hogy hát annakidején mi magyarok is csak a föld irányában gyüttünk bé. Ugy történt, hogy Árpád fejedelmöm azt mondta a legjobb vezérinek, Botondnak, de szórul-szóra: "Ériggy csak fiam arra a Duna-Tisza tájára, oszt deputáld mög azt a híros magyarországi földeket..."

Kárász Sándor, az Egylet elnöke, megbillegteteti a kezefejét:

— Akkó kend nem jól tanulta ki az eskolát, mer Botond annakidején nem a Duna-Tisza táján kereszködött!

— Nem-e?

— Nem!

Darvas Péter jobbra is néz, meg balra is. Mintha csak azt mondaná:

— Hát embörök...?

Az emberek azonban nem szólnak. Bajos dolog, merhogy nem világos előttük a dolog.

Az elnök ur azonban egy-kettőre ráolvassa Darvas Péterre a kádenciát. Ujjain sorra szedi a vezéreket:

— Álmos, Előd, Töhötöm, Huba, Kond, Tas, Ond...

Ráint Darvas Péterre:

— Hol van itt a botond?

Darvas Péter jobbkeze hüvelykujját fölmereszti a levegőbe s az öklét úgy nyomja le az asztalra.

— Közte van!

— Nincs!

— Hát az utolsó?

— Az utolsó?

— No.

— Hisz az Ond.

— Vagyis Botond.

Az elnök ur felütögeti a fejét s úgy magyarázza:

— Hászen ükelme Konstantinápoly kapuját ütötte be a bottyával...

Darvas Péter bólint.

— Hát ez az, amit kend nem tud. Mög még sok embör. Mer mér'? Addig, ameddig Botond a bottyával olyan irgalmatlan nagy ütést nem tött az ellenség kapuján, eladdig úgy hívták, hogy Ond. Azt elismeröm. Az szent igaz. De azután, hogy a bottyával olyan célirányosat vágott az érckapunk, hát a bottyát is hozzaragasztották a nevihez, amint dukál s azótátólóta Botond lött a neve.

Hát így kiértelmezve a dolgot, csak felvilágosodik még a legjáratlanabb ember is. Bot, meg

Ond, ha összeragasztódik, kész a Botond.

Az emberek billegtetik a fejüket:

— Ez világos!

Kárász Sándor, aki ugy 15—20 esztendővel idősebb, a megdöntetlen argumentum előtt beadja a derekát. Muszáj, mert hovatovább jártatja rajta az eszét, annál jobban belegyőződik. Ugy igaz. Azonban egészen magán sem engedheti száradni a tudatlanságot, egy nagy darabot ráken az iskolára.

— Ott a hiba, embörök, hogy akkó még, amiko én jártam az eskolát, mindössze csak egy könyv volt. A kis tükör. Az pedig nem szálalta szét a tudományokat, mint a későbbi, vagyis mondjuk a mostani sok ágazatu tanulmányok.

Az emberek ezt mind elősmerik. Való. Mert csakugyan, ujabban már a gyerekek egész bakóra való könyvekkel következnek föl a tudományok csarnokába. Hát annyi sokból lehet is meríteni annak, akinek hajlama van hozzá...

Ezen a mesgyén most az ember nagyon szépen eljártathatná az eszét, hogyha arravalóbb gondolkozni való nem volna. Nevezetesen a föld. Az a föld, amelyikre a muszka szemet vetett. Vagyis a mi földünk. A szivelős alföldi róna... Ezen lehet ám még csak legeltetni az emberi fejek gondolatait! Hát legeltetik is az emberek. Ki erre, ki arra. — Azaz legeltetnék, ha Holjártok János nagy hirtelen föl nem ugrana.

— De az istenfáját!

— No, mi az?

János megnyujtogatja a nyakát. Kékül, zöldül.

Ugyan mi üthetett hozzá?

Egyik ember érvágásra gondol, a másik ispotályra, ahol az eszmebajosokat kurálják.

De hát nem ilyenek a baj. Nem. Ami kiviláglik azonnal, amint János magyarázásokba fog.

— A mult év tavaszán, — fujjon el a szél a talpa alatt, — járt

erre az én földem felé egy muszka-fajta szörzet...

— Na?

— Bő bugyogója volt. Nagy haja. Oszt egy szót se tudott magyarul. Amellett mög úgy forgatta a szömeit, mint egy bölömbika.

— Na?

— Dib-dábolt a muszka. Erre arra. Oszt ha jó utána gondolok, csak most tűnik föl, hogy az az istennélkülvaló minduntalan a földeket vigyázta. Az én tagomnál mög egészen le is cövekeltött...

Darvas Péter, aki egy szempillantás alatt végiglát János gazda lelkén, összehuzott szemöldökkel kérdi:

— Oszt mér nem ütötte le kend egy karóval?

János bosszusan legyintett a kezével:

— Hiszen ha akko' esztőlök!

Kis ideig csend van. Az emberek elmélkednek. A muszka is pionon, aki a cár parancsából járt itt s kinizte a nagy alföldi rónát. Épp úgy, mint annaki-lejéa Árpád fejedelem parancsára B t u d vezér. A maga számára talántán épenségesen a Jánosét bazzalta ki a beste férge...

Az emberek ejtegetik a fejüket. Hümmögnek, de nem beszélnek.

János gazda is szóltarul, révetegen rézdeli a szoba földjét, miközben erős szorongattatásokat érez. Szívbelieket és torokbelieket. De bizony belenyilal a gyomrába is. Ami nem csoda. Hite szerint egy-két minutáig kezében tartotta az egész nagy világfelfordulás gyeplűjét. Mert ha akkor a muszka nem viheti meg a jó hirt a földről, ki tudja...?

Amint a szorongatások kissé engednek János belsejében, oda-dörmögi az embereknek:

— Hiszen ha még eccő elibém kerülközne...!

Azt nem mondja, hogy mi történne akkor; de hisz az fölösleges is.

A temperenc bodi.

“Temperenc” volt az egyik franklini bodi. Nem is ivott mást az istenadta, csak vizet és “ajszkrim szódát.” Ugy azonban, a mint az ember mindent megun, a bodi is megunta a sok békának való italt s elhatározta, hogy inkább sörré és mérgesre költi ei a sok pénzt, mint “ajszkrim szódára.” A jó gondolat öröme azonnal hozatott egy hordó sört és egy gallon “viszkit”. Összehivta a boditársait, hogy megünnepeljék a nagy napot, amelyen ő áttért a nedvesek táborába. A sör és mérges még ugyanaz este elfogyott, de a volt “temperenc” bodi úgy berugott, hogy még az ágyat sem találta meg a saját erejéből. Másnapra kelve, gyanus körülmények között találta magát a bodi az ágyában. A többiek ezért gunyolták s a bodi olyan dühbe jött, hogy átszaladt a szalonba és tovább ivott dühében. Ott összekapott néhány angliussal s a vége parázs verekedés lett. A nagy zajra belépett a “szalonba” a “police” s a bodit “komának” szólította a “szklájérhez”, ahonnan csak öt dollár “komapénz” lefizetése ellenében bocsájtották szabadon.

Virágcserpet vett, mint a north tonawandai miszter.

A north tonawandai miszter bement a városba, hogy a misziszének virágcserpeket vegyen. Utközben sok volt a szalon, nem csoda hát, ha a miszter egy kicsit becsudálkozott. Ivás közben azután elfelejtette, hogy miért is ment a városba, csak már visszafelé jutott eszébe. Feletről fordult ismét vissza a városba és a tiz centes “storban” vett vagy hat virágcserpet. Odahaza nagy sebbel-lobbal bontotta ki a csomagot; hogy feleségét mielőbb megörvendeztesse, de csakhamar elkezdett káromkodni, mert a csomagból virágcserpek helyett köpöcsészék bontakoztak ki. Most, ha valaki részeg állapotban boldot tesz, rámondják, hogy virágcserpet vett, mint a north tonawandai miszter.

MAGYAR HIRLAP

a legolcsóbb magyar napilap Amerikában.

ELŐFIZETÉSI ÁRA

egy évre **3 dollár**

4 hónapra **1 dollár**

Egyes szám ára **mindig 1 cent.**

MAGYAR HIRLAP

magyar emberek tulajdona. - Szerkesztője:
Kemény György. - Mutatványszámot kívánatra szívesen küld a kiadóhivatal. - Clevelandban egész héten **6 centért** kaphatja meg mindenki házhoz szállítva a lapot. - Jelentse be címét a kiadóhivatalnál.

MAGYAR HIRLAP

8802 Buckeye Rd.

Cleveland, O.

TALÁNYOK.

Mi ez?

vá
Ho gy

A megfejtés díja: egy szép könyv.

A megfejtés beküldésének határideje: 1915. augusztus 27.

A múlt számban közölt talány helyes megfejtése:

Véres esztendő.

Helyes megfejtést küldtek be a következők:

Ifj. Szuhay Dániel, Kánya Gusztáv, Bukó János, Ifj. Szaniszló István, Vokáli Imre, Klein Sámuel.

A jutalmul kitűzött könyvet Klein Sámuel (Chicago) nyerte meg.

CAMBRIDGEI CSODABOGÁR.

—o—

(Csak magyarul.)

—o—

FIGYELMESZTETTES!

Nagy. Tancy. muladsagod. Rendez a Dog. Touny

Fiatalság Julius 24 ken Szombaton este

Junion Halba kezdett 6 orakor Este Belepty Dy 50 cent. nok nem Fizetnek a ki akar Jot mutatny Ot Legyen Jo itatokrol es Jo Etelekrol Gondoskodva Les Tisztelettel Meghivja a Rendezo Bizotsag.

a Zenet Csipke Janos Zokollallo.

—o—

Praktikus.

A szállodás felesége: Gyalázatos egy számla. Ez az ur sem fog többet hozzánk szállni.

Szállodás: Ugy gondolod? Akkor talán hozzáírhathánk még egy pár koronát.

West Homesteadi jókívánságok.

— Legyél te egyleti titkár, s ne tudjál leszámolni, mert a pincében van a titkári hivatalod, a pince kulcsa pedig elveszett.

— A miszter vesszen össze veled, mert a miszisz főburdosa vagy, a miszisz pedig csaljon meg a miszterével.

Az angol sajtó.

Egy angol kérdezi a földijét, hogy a fia az angol sajtónál állandóan van-e alkalmazva.

— Nem, — felel a földi. — egyelőre csak két neti próbázugságra.

Az adakozó szerkesztő.

Fűzfapoéta (mérgesen): Mégis csak gyalázat. A szerkesztő visszaküldi mind a két tucat költeményemet s azonkívül még kétöt, amit nem is én irtam.

Nagyszerű Könyv Ingyen!

Aki megrendeli a Dongót és előfizet egész esztendőre két beteg dollárt, az ingyen megkapja a Dongó jubileumi számát, amelynek bolti ára két dollár. Siessen a rendeléssel, ameddig el nem fogy a könyv. A betegek erre a címre küldendők:

DONGÓ

10613 Earle Ave.

Cleveland, O.

